

[Aksel Larsen.]

fordømt som kvaksalver, der nøjedes med forsøg på at bekæmpe symptomerne på et menneskes sygdom, men undlod at bekæmpe selve sygdommen. Hvad skal man så sige om en regering, som vil nøjes med at bekæmpe virkningerne af en skadelig regel, men ikke vil afskaffe selve reglen? Den burde dog kunne forstå, at hvis reglen forsvinder, så forsvinder også reglens virkninger.

Foreløbig kommer regeringen imidlertid med sit ændrede kildeskatteforslag, som vel nok er knap så indviklet som boligsikringsforslaget, men dog slemst nok, set fra et administrativt synspunkt. Lad mig for at forebygge misforståelser sige, at vi ikke er modstandere af kildeskat eller samtidighedsskat, hvis man foretrækker det udtryk; men vi kan ikke opfatte kildeskatten som en skattereform i sig selv. Vi ved, at man i Sverige er tilfreds med kildeskattesystemet, men der må gøres opmærksom på, at i Sverige har man ingen skattefradragregler og følgelig intet indbygget skattefradrag, og kildeskatteprincippet gælder i Sverige alle, ikke kun lønmodtagere. Hvis regeringen vil være med til ændring af forslaget i denne retning, kan den regne med gode udsigter, så meget mere som også de radikale har givet tilslutning til noget sådant.

Socialdemokratiet har talt om, at kildeskatten nu skal være et ultimatum. Det kan forslaget da ikke være i den forstand, at det ikke må forbedres og så indpasses i en skattereform med de tre hovedelementer, jeg har omtalt.

Regeringen genfremsætter imidlertid sit momsforlag, skønt momsens led så æreløs en død i foråret. Det virker unægtelig besynderligt, så meget mere som socialdemokratiets politiske og skatteløvsordfører, hr. Peter Nielsen, har givet det genfremsatte forslag de ord med på vejen — det skete i en artikel i Aarhus Stiftstidende — at man er alt andet end begejstret for moms, det ønsker socialdemokratiet slet ikke, men forslaget fremsættelse er et tilbud. Det kan da ikke være et tilbud til arbejdervælgerne. Så spørger jeg: skal det måske opfattes som et tilbud til venstre og de konservative om alligevel at slutte momsforlig med regeringen?

Jeg erfarer, at statsministeren i en af

sine talrige fjernsynsdebatter med hr. Poul Hartling har udtalt håb om, at den ene stemme, der måtte mangle for regeringens skattereform, den kunne man vel finde. Men han dog ikke har bemærket, at ikke alene er socialistisk folkeparti tilhænger af en skattereform med afskaffelse af skattefradragreglen, men at hr. Skytte, bl. a. i Aalborg Amtstidende for 10. september, har erklæret, at det er den radikale folketingsgruppe også. Det er altså 10 plus 10 stemmer for skattereformen. Hvis socialdemokraterne vil være med, så bliver det tilsammen 97 eller et betydeligt flertal i folketinget. Hvad nøler man så efter?

Der er i debatten om „Bal i den Borgerlige“ af forfatteren hr. Ernst Bruun Olsen lanceret en ny politisk gløse: nederlagets mænd. Lad mig sige til jer socialdemokrater: hvis et parti i en situation, hvor det kan få et væsentligt programpunkt gjort til lov, få en af sine sociale målsætninger virkelig gjort — hvis et parti i en sådan situation viger tilbage og ikke tør indkassere sejren, så markerer politikkerne fra et sådant parti, at de er nederlagets mænd. Benyt dog det flertal, som findes i befolkningen og i folketinget, til at bringe skattereformen i hus; hold op med at give tilbud til denne skattereforms modstandere, som kun udgør et mindretal i folketinget.

Så vigtig skattepolitikken end er, så påtrængende nødvendigt det end er at få gennemført skattereformen, overskygges dette spørgsmål dog i dagens situation af interessen for regeringsomdannelsen, dens årsager og følger. Man har forsøgt at finde årsagerne blandt tre muligheder: at der er vanskeligheder og uenighed inden for regeringen, at regeringen ønsker at ændre markedspolitik, og at udnævnelsen af en speciel markedsminister, hvorved dette store område fjernes fra udenrigsministerens domæne, skulle opfattes som en fremstrakt hånd til venstre. Hvis der er noget om det sidste, må jeg sige, at det er letsindigt at bruge markedspolitikken som en bold i det partitaktiske spil, og at så intensivt venstre end agiterer, så ønsker dette parti slet ikke at føre Danmark ind i fællesmarkedet uden England. Hvis venstre havde ønske herom, ville partiet naturligvis for længst have stillet forslag i folketinget. Dets agitation er øregas for de landbrugere, som det i